

Ara que ja té vint anys

Ja fa vint anys que Sitges té un Festival Internacional de Teatre. Tot hi és en contra: insuficiència de locals, manca d'infraestructura per acollir les companyies, competència amb el de Cinema de Terror a nivell d'imatge. Es proposen altres ciutats per substituir-la: Girona o Figueres serien idònies per rebre un certamen d'aquestes característiques. Sitges, però, continua. I fa vint anys. Del dia 28 d'abril a l'1 de maig els carrers de la vila s'ompliran amb l'inconfusible ambient teatral, i unes quantes bones ànimes ens faran feliç l'estona i que deixem endreçades les rutines i les enrabiades que ens fan les sales de repertori. Somiarem amb un altre teatre, veurem els grups de prop i viurem en directe els contactes i les coneixences.

A diferència de Tàrraga, que té un caire més obert i heterogeni, Sitges presenta 11 espectacles de diferents nacionalitats i registres però connectats per una mateixa sensibilitat contemporània envers els llenguatges oberts i un molt saludable distanciament de la mística actoral. El programa està configurat pels següents grups: Odin Teatre, de Dinamarca, els brussel·lesos Théâtre Impopulaire i Nicole Mossoux, l'italià Nicola Savarese, Collectif Organum, de Lille, Teatr Osmego Dnia, de Poznan, Muteki-Sha, del Japó, Man Act, de Cardiff, Arena, de Múrcia i els barcelonins Zotal Teatre.

Pel que fa al teatre, les propostes giran a l'entorn de dues concepcions escenogràfiques; la que posa èmfasi en una investigació expressionista, de sensacions i signes, i unes propostes més conceptuals o iròniques, que treballen la creació de versemblances, de miralls, aquests últims representats pel grup Zo-

Del 28 d'abril a l'1 de maig tindrà lloc el XX Festival de Teatre de Sitges. La vintena edició d'un certamen que ha sabut superar tot d'entrebancs, des de la insuficiència de locals fins a la competència del Festival de Cine.

Ramon Lladó

presenta una versió del clàssic personatge de Judith.

Sitges ha vist com aquest any li retallaven el pressupost. Els 30 milions de la passada edició s'han reduït a 24. Oficialment, per amortitzar deutes i sanjar les finances de cara a donar un salt endavant el 1989. Sembla que aquest ha de ser un any frontissa i, en conseqüència, decisiu per veure si les propostes dels actuals gerents tenen fonaments i arrenen. Aquest to més aviat baix ha

condicionat tot l'engranatge i la contractació de grups. L'antiga juguina de Ricard Salvat avui mira de retrobar una definició pròpia, estètica i funcional.

Es troba entre dos focs i sembla que el suport institucional només funciona amb condicions i a partir de pressupostos gairebé mínims. D'una banda, l'actual director Toni Cots, a través de Teatre Obert, pretén materialitzar una oferta que potencii la creació contemporània multidisciplinària, que atregui els grups estrangers i els doni a conèixer amb un criteri rigorós i selectiu. Però la modestia de les xifres i els recursos moguts fa que aquest concepte nominal, a la pràctica quedi molt reduït. Els organitzadors han decidit fer girar la mostra entorn d'un eix monogràfic: la dona en l'escena. Quatre muntatges s'hi refereixen (*Hiai, Judith, Miracles i Sleep and Reincarnation*).

Diverses institucions estrangeres hi han col·laborat: el Ministeri francès d'Afers Estrangers, el British Council i el Ministeri de Cultura. Diverses disciplines: teatre, dansa, plàstica, tallers, ambició de recerca formal i una idea de base, la dinàmica de grup, per un festival amb un desig de coherència, però amb un present encara ple d'interrogants. □

Zotal, de Barcelona, un dels grups presents al Festival.

tal, amb el muntatge Zombi, una lla-minadura que no s'han de perdre els assedegats teatreferits que vagin a Sitges. Molt d'interès presenta a priori Man Act, amb *Miracles*, una paràbola quotidiana sobre la soledat i la imperfeció. Un altre dels habituals, Eugenio Barba, amb els seus vikings de Holstebro, de l'Odin, mestres del teatre-dansa,